

Arrest

nr. 283 141 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 26 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Haji Sahaban, een subdorp van Kamalpoor, in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan had u uw eigen bakkerij op de bazaar van Kamalpoor. U bent ongehuwd. Uw beide ouders leven nog en wonen momenteel nog in het dorp. U heeft drie oudere broers en één jongere

zus. Uw oudste broer, F.(...) A.(...), werkte bij de lokale politie en verliet Afghanistan toen de taliban de macht overnamen.

U kreeg anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan problemen met de taliban. De taliban hadden ontdekt dat u brood leverde aan de lokale politie. Uw broer F.(...) A.(...) was één van de soldaten bij de lokale politie. Toen de taliban dat wisten hebben ze uw broer E.(...), een landbouwer in uw dorp, benaderd. De taliban zeiden tegen uw broer E.(...) dat ze er op de hoogte van waren dat u brood leverde aan de lokale politie en dat uw broer F.(...) A.(...) bij de lokale politie zat. De taliban zeiden dat jullie, u en F.(...), beiden moesten stoppen met het werk dat jullie deden. Toen uw broer E.(...) u op de hoogte bracht van dit nieuws lichtte u uw vader in. Uw vader nam de bedreiging van de taliban niet ernstig en hij zei dat u verder moest gaan met uw werk. Een tijd later werd uw broer E.(...) opnieuw benaderd door de taliban. De taliban zeiden nogmaals dat u en uw broer F.(...) moesten stoppen met jullie werk. Ze zeiden ook tegen A.(...) dat u en F.(...) zich moeten overgeven aan de taliban. Als jullie het niet deden dan gingen de taliban jullie straffen. U lichtte, na het vernemen van dit nieuws, opnieuw uw vader in maar deze zei opnieuw dat u verder moest gaan met uw werk. Twee dagen later, toen u bij uw neef thuis was, kwamen de taliban langs bij u thuis. Uw vader was op dat moment in Kaboel. De taliban vroegen bij u thuis naar u en F.(...) maar uw familie zei dat jullie niet thuis waren. Daarna zeiden de taliban dat ze jullie zeker zouden doden omdat één werkte als soldaat voor de lokale politie en de andere brood leverde aan de lokale politie. Nadat de taliban weg waren probeerde uw familie u te bereiken. Uw gsm stond echter op stil waardoor u het niet hoorde. Toen u op het punt stond om terug te keren naar uw huis werd uw neef opgebeld door uw familie. Uw familie zei dat u niet mocht terugkeren naar huis omdat de taliban langsgesproken waren en op zoek waren naar u. Vervolgens belde uw neef naar uw vader en u sprak met hem. Uw vader zei dat u ter plekke moest blijven, bij uw neef, en dat hij iets ging regelen. Uw vader sprak met een smokkelaar en een paar uur later kwam deze u ophalen waarna u vertrok uit Afghanistan.

Toen u contact had met uw familie vernam u dat Atallah, één van uw collega's, de bakkerij overgenomen had na uw vertrek en twee maanden en een half gedood werd toen hij onderweg was naar huis.

Op heden komen de taliban nog steeds uw huis doorzoeken en ze vragen naar u en F.(...).

U verliet Afghanistan aan het begin van de winter in het jaar 1398 (= december 2019). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 21 april 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van bovenstaande problemen gedood te worden door de taliban. U vreest bij terugkeer ook vervolgd te worden door de taliban omwille van het feit dat u in een land van nietmoslims verbleven hebt en u zich aangepast hebt aan het gedrag en cultuur van hier. U denkt tevens dat de taliban u misschien zullen aanzien als een spion voor dat land.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (=Afghaans identiteitsbewijs), de originele taskara van uw vader, een kopie van de vergunning van uw bakkerij, een origineel certificaat van uw broer bij de lokale politie alsook foto's van hem en ook foto's van Atallah, uw gedode ex-collega.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan **N.(...) M.(...)** (CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Roemenië, waar u aanvankelijk een VIB ingediend hebt, een andere naam en geboortedatum liet optekenen. Zo verklaarde u daar **N.(...) M.(...)** te heten en geboren te zijn in het jaar **2001** (Administratief dossier – Dublin). In België verklaarde u initieel bij DVZ in **1999** geboren te zijn en u liet dit later aanpassen naar **1996**. U geeft op het CGVS ook toe dat u dat u in Roemenië een valse naam opgaf. Dat u dit deed omdat u Roemenië niet als uw eindbestemming beschouwde kan niet gelden als verschoningsgrond (CGVS, p.6). Daarenboven

probeerde u gedurende de asielprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 6). De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt is opvallend en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw broer, F.(...) A.(...), als soldaat voor de lokale politie werkte en u broden leverde aan de lokale politie. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo raakt het om te beginnen kant noch wal dat uw familie geen ernstige, persoonlijke, problemen meer gekend hebben met de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart wel dat het leven in Afghanistan moeilijker is geworden na de val van de vorige overheid maar daarbij verwijst u naar algemene informatie. Zo komen de taliban langs bij mensen en ze nemen met geweld eten. Ook doorzoeken de taliban huizen op zoek naar bewijs van personen die gewerkt zouden hebben met de vorige overheid (CGVS, p. 14). Dat uw familie op heden geen persoonlijke problemen kent met de taliban mag ten stelligste verbazen gelet op de door u geschetste context. Zo werden u en uw broer geïnterviewd door de taliban omwille van de banden die jullie hadden met de lokale politie (CGVS, p. 18).

Het mag tevens ook verbazen dat u pas naar het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe, toen u er letterlijk naar gevraagd werd door de Protection Officer, verklaarde dat de taliban nog steeds uw familie lastigvallen, het huis doorzoeken en vragen naar jullie (CGVS, p. 20). Dat u dit aanvankelijk niet spontaan opwierp en zelfs te verstaan gaf dat uw familie geen persoonlijke problemen kent met de taliban is geheel onlogisch (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan het gegeven dat de taliban uw familie, omwille van persoonlijke redenen, zouden lastigvallen. Deze en voorgaande vaststelling werpen een eerste smet op de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

U bent er daarenboven niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw broer F.(...) werkelijk een soldaat was voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Zo wekt het certificaat, waarmee u probeert aan te tonen dat uw broer F.(...) bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) zat, de nodige verbazing (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Zo kreeg hij dit certificaat omdat hij zijn politieopleiding voltooid had (CGVS, p. 4). Dit blijkt ook uit de vertaling van het document. Het is echter geheel onlogisch dat u verklaarde dat uw broer, toen u zelf nog in Afghanistan was, al bijna drie jaar en een half of vier jaar voor de ALP actief was (CGVS, p. 12). Dit valt echter niet te rijmen met het door u neergelegde certificaat. Zo blijkt dat F.(...) de lokale politieopleiding volgde van 28/11/1398 tot 25/12/1398 (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dit komt overeen met 17 februari 2020 tot 15 maart 2020. Dat uw broer zijn basisopleiding om bij de lokale politie te gaan dan pas gevolgd zou hebben raakt noch wal aangezien hij volgens uw verklaring al bijna vier jaar werkte voor de ALP toen u nog in Afghanistan was. Aangezien u vertrok aan het begin van de winter in het jaar 1398 (= december 2019), dus nog voordat uw broer de opleiding begon, houdt dit geen steek (CGVS, p. 14). Uw verklaringen stemmen met andere woorden in het geheel niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde bewijsstukken waardoor enerzijds de authenticiteit van de bewijsstukken in vraag gesteld wordt alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Bij het voorgaande dient tevens aangestipt te worden dat u geen enkele foto van u en uw broer F.(...) kon neerleggen. Ook F.(...) zijn taskara werd niet neergelegd (CGVS, p. 12). Daardoor kan u evenmin bewijzen dat de persoon op het certificaat en de door u neergelegde foto's werkelijk uw broer is.

Het Commissariaat-generaal stelt zich verder ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban stelden in Afghanistan. Zo is het an sich al weinig aannemelijk dat de taliban u werkelijk zouden vervolgen omdat u brood verkocht aan de lokale politie (CGVS, p. 16). Zo zijn er heel wat personen binnen Afghanistan die op een bepaalde manier diensten verleenden aan de voormalige overheid. Het is echter niet zo dat al deze personen op heden vervolgd worden. Het zijn voornamelijk de personen die rechtstreeks betrokken waren in de strijd tegen de taliban die interessante doelwitten waren en vormen voor de taliban. Dat de taliban zich werkelijk zouden bezighouden met het viseren van een,

met alle respect, simpele bakker weet moeilijk te overtuigen. Het is namelijk niet zo dat de lokale politie hun brood nergens anders zouden vinden indien u het niet langer verkocht aan hen. Het mag bovendien vreemd heten en weinig aannemelijk dat uw broer F.(...) A.(...), die volgens uw verklaringen politiemans was (hetgeen sterk betwijfeld wordt door het CGVS, zie supra), in het licht van de door u geschetste context, wel in Afghanistan bleef, in tegenstelling tot u, en dat hij Afghanistan pas verliet na de machtsovername door de taliban, dus bijna 2 jaar na uw vertrek en nadat jullie beiden door de taliban bedreigd werden.

Verder houdt het weinig steek dat de taliban E.(...), één van uw broers, tot tweemaal toe benaderden om te zeggen dat u en F.(...) moesten stoppen met diensten te verlenen aan de lokale politie (CGVS, p. 16). Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten de taliban u persoonlijk benaderd hebben in de plaats. Zo blijkt namelijk dat de taliban aanwezig waren in uw dorp waardoor ze zeker de mogelijkheid hadden om u in persoon te benaderen en te bedreigen. Temeer ook bleek uit uw verklaringen dat de taliban u wisten wonen en de mogelijkheid hadden om langs te komen bij u thuis (CGVS, p. 16, 18).

Het is ook enigszins onlogisch dat de taliban bij u thuis zeiden dat ze u en F.(...) zeker zouden doden (CGVS, p. 18). De taliban gaven u zo de nodige tijd om stappen te ondernemen, zijnde ontsnappen in uw geval. Het ging immers veel logischer geweest zijn mochten de taliban u en F.(...) nogmaals de kans geboden hebben om te stoppen met jullie activiteiten. Het was bovendien ook een mogelijkheid voor de taliban om u opgewacht te hebben bij u thuis zodat ze u zeker konden vangen. Doordat ze bij u thuis kwamen toen u er niet was wisten u en uw vader dat u gevaar liep waardoor u de mogelijkheid kreeg om te vluchten. Dat de taliban, een goed georganiseerde groepering die Afghanistan vrij makkelijk konden overnemen, op dergelijke, amateuristische, wijze te werk gingen is weinig aannemelijk. Deze vaststelling doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw verklaringen aangaande het gedrag dat u en uw vader gesteld zouden hebben is eveneens opmerkelijk. Zo mag het onder meer de nodige verbazing wekken dat uw vader de bedreigingen van de taliban aanvankelijk niet serieus nam en dat u hiermee akkoord ging (CGVS, p. 17). Nochtans kan er verwacht worden, indien de taliban u werkelijk bedreigden dat u wel degelijk bang zou zijn. De taliban zijn namelijk voor velen een beruchte en gevreesde groepering. Dat dit voor jullie blijkbaar niet zo was is, gelet op het gegeven dat u een Afghaan bent en hun reputatie dus maar al te goed kent, merkwaardig. Volledigheidshalve is het ook enigszins vreemd dat uw vader de bedreigingen aanvankelijk niet serieus nam maar vervolgens wel uw vertrek kon regelen op een paar uur tijd (CGVS, p. 16). Deze twee zaken zijn erg strijdig met elkaar.

Bovendien is het ook weinig logisch dat er onmiddellijk besloten werd om u weg te sturen uit Afghanistan. Zo sloegen de taliban er al niet in om u te benaderen op de bazaar van Kamalpoor, een plek waar nochtans geen checkposten waren in de regio, omdat u er veilig was (CGVS, p. 7, 18). Als de taliban u daar al niet konden benaderen dan kan er vanuit gegaan worden dat ze u zeker en vast ook niet zouden vinden in een stad als Kaboel die toen volledig in handen van de overheid was. Dat er plots, zonder twifelen, besloten werd dat u het land moest verlaten is bijgevolg weinig aannemelijk. Dit is namelijk een zeer drastische beslissing. Temeer u geweten dient te hebben dat u destijds ook ergens anders in Afghanistan veilig geweest zou zijn en als bakker vermoedelijk ook wel werk gevonden zou hebben.

Verder houdt het ook weinig steek dat u verklaarde geen contact meer te hebben met uw collega's nadat u hen de laatste keer zag (CGVS, p. 20). Er kan nochtans verwacht worden dat u de problemen die u kende zou bespreken met uw collega's. Dit zijn vermoedelijk personen met wie u een nauwe band had aangezien jullie dag in dag uit werkten met elkaar (CGVS, p. 9, 10). Zelfs indien jullie niet bevriend waren dan nog was het minste wat u kon doen hen inlichten over de situatie en ze waarschuwen dat ze misschien ook in gevaar waren. Dat u dit alles echter niet gedaan hebt valt weerom niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Dit zet de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder op de helling.

Gelet op al het voorgaande kan er evenmin geloof gehecht worden aan de verklaring dat uw ex-collega Atallah, die de bakkerij overnam, gedood werd na uw vertrek door de taliban (CGVS, p. 19). De foto's die u neerlegt van hem zijn niet bij machte om deze conclusie om te buigen (CGVS, p. 4, Administratief dossier - Groene map, stuk 5). Er kan namelijk niet aangetoond worden dat het effectief uw vroegere collega Atallah is die op de foto staat. Tevens dient opgemerkt te worden dat de ene foto, degene met het bloed, van erg slechte kwaliteit is waardoor het weinig echt lijkt. Ook kunnen foto's makkelijk in scène gezet worden waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich al gering is.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wierp u op dat u in Afghanistan misschien aanzien zal worden als een spion voor België vanwege uw verblijf hier. U zegt dat dit komt omdat uw

levensstijl en gedrag cultureel veranderd zijn. Om dit concreet te maken gaf u enkele voorbeelden. Zo draagt u uw kledij hier anders dan in Afghanistan, zo bid u minder in België en u neemt hier slechts beperkt deel aan de ramadan. Omwille van voorgaande redenen zouden ze u doden in Afghanistan (CGVS, p. 22). Eerst en vooral dient over deze vrees die u inroept gesteld te worden dat het an sich al weinig ernstig te noemen is dat u deze vrees pas zo laat inroept tijdens uw asielpcedure. Er kan immers verwacht worden dat u hier eerder melding van zou maken tijdens uw asielpcedure, in casu quod non.

Verder dient u er op gewezen te worden dat het dragen van een bepaalde soort kledij geen fundamenteel recht vormt en dus niet zwaarwichtig genoeg is. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw kledijstijl en gedrag deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U bent namelijk opgegroeid in Afghanistan en u bent er pas vertrokken toen u ongeveer 23 jaar oud was. Daarenboven dient aangestipt te worden dat u wel nog degelijk praktiseert en er kan verwacht worden dat u dit weer meer zal doen in Afghanistan omdat dit er een onderdeel is van het dagdagelijkse leven. Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6), iets wat an sich al niet klopt (zie supra betreffende Roemenië). Daarnaast dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer, zogezegd een lokale politieagent.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie te wijzigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, maar aangezien u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw naam en geboortedatum kan deze niet gelden als betrouwbaar identiteitsbewijs (zie supra). De taskara van uw vader staat volledig los van de door u beweerde vrees. De vergunning van de bakkerij ondersteunt uw verklaring dat u werkte als bakker in Afghanistan. Dit document is echter niet in staat om aan te tonen dat u daardoor problemen gekend zou hebben. De overige documenten werden al eerder in deze beslissing besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan

gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Op 12 december 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

Op 15 december 2022 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met hierbij gevoegd verschillende foto's van verzoeker met zijn gezin en meer bepaald met zijn broer F. om de familieband te bewijzen.

Ter terechtzitting legt verzoeker twee aanvullende nota's neer. Bij de eerste aanvullende nota licht verzoeker toe dat deze reeds eerder werd neergelegd, maar dat ditmaal de foto's in kleur zijn afgedrukt en er een vertaling werd bijgevoegd van de reeds eerder neergelegde taskara en overlijdensakte.

De tweede aanvullende nota bevat naar eigen zeggen een arbeidsovereenkomst en een “fiche” die volgens verzoeker zijn verwestering aantonen.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan

N.(...) M.(...) (CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Roemenië, waar u aanvankelijk een VIB ingediend hebt, een andere naam en geboortedatum liet optekenen. Zo verklaarde u daar **N.(...) M.(...)** te heten en geboren te zijn in het jaar **2001** (Administratief dossier – Dublin). In België verklaarde u initieel bij DVZ in **1999** geboren te zijn en u liet dit later aanpassen naar **1996**. U geeft op het CGVS ook toe dat u dat u in Roemenië een valse naam opgaf. Dat u dit deed omdat u Roemenië niet als uw eindbestemming beschouwde kan niet gelden als verschoningsgrond (CGVS, p.6).(…). De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt is opvallend en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw broer, F.(...) A.(...), als soldaat voor de lokale politie werkte en u broden leverde aan de lokale politie. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo raakt het om te beginnen kant noch wal dat uw familie geen ernstige, persoonlijke, problemen meer gekend hebben met de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart wel dat het leven in Afghanistan moeilijker is geworden na de val van de vorige overheid maar daarbij verwijst u naar algemene informatie. Zo komen de taliban langs bij mensen en ze nemen met geweld eten. Ook doorzoeken de taliban huizen op zoek naar bewijs van personen die gewerkt zouden hebben met de vorige overheid (CGVS, p. 14). Dat uw familie op heden geen persoonlijke problemen kent met de taliban mag ten stelligste verbazen gelet op de door u geschetste context. Zo werden u en uw broer gevisieerd door de taliban omwille van de banden die jullie hadden met de lokale politie (CGVS, p. 18).

Het mag tevens ook verbazen dat u pas naar het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe, toen u er letterlijk naar gevraagd werd door de Protection Officer, verklaarde dat de taliban nog steeds uw familie lastigvallen, het huis doorzoeken en vragen naar jullie (CGVS, p. 20). Dat u dit aanvankelijk niet spontaan opwierp en zelfs te verstaan gaf dat uw familie geen persoonlijke problemen kent met de taliban is geheel onlogisch (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan het gegeven dat de taliban uw familie, omwille van persoonlijke redenen, zouden lastigvallen. Deze en voorgaande vaststelling werpen een eerste smet op de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

U bent er daarenboven niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw broer F.(...) werkelijk een soldaat was voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Zo wekt het certificaat, waarmee u probeert aan te tonen dat uw broer F.(...) bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) zat, de nodige verbazing (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Zo kreeg hij dit certificaat omdat hij zijn politieopleiding voltooid had (CGVS, p. 4). Dit blijkt ook uit de vertaling van het document. Het is echter geheel onlogisch dat u verklaarde dat uw broer, toen u zelf nog in Afghanistan was, al bijna drie jaar en een half of vier jaar voor de ALP actief was (CGVS, p. 12). Dit valt echter niet te rijmen met het door u neergelegde certificaat. Zo blijkt dat F.(...) de lokale politieopleiding volgde van 28/11/1398 tot 25/12/1398 (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Dit komt overeen met 17 februari 2020 tot 15 maart 2020. Dat uw broer zijn basisopleiding om bij de lokale politie te gaan dan pas gevolgd zou hebben raakt noch wal aangezien hij volgens uw verklaring al bijna vier jaar werkte voor de ALP toen u nog in Afghanistan was. Aangezien u vertrok aan het begin van de winter in het jaar 1398 (= december 2019), dus nog voordat uw broer de opleiding begon, houdt dit geen steek (CGVS, p. 14). Uw verklaringen stemmen met andere woorden in het geheel niet overeen met de inhoud van de door u neergelegde bewijsstukken waardoor enerzijds de authenticiteit van de bewijsstukken in vraag gesteld wordt alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Bij het voorgaande dient tevens aangestipt te worden dat u geen enkele foto van u en uw broer F.(...) kon neerleggen. Ook F.(...) zijn taskara werd niet neergelegd (CGVS, p. 12). Daardoor kan u evenmin bewijzen dat de persoon op het certificaat en de door u neergelegde foto's werkelijk uw broer is.

Het Commissariaat-generaal stelt zich verder ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban stelden in Afghanistan. Zo is het an sich al weinig aannemelijk dat de taliban u werkelijk zouden vervolgen omdat u brood verkocht aan de lokale politie (CGVS, p. 16). Zo zijn er heel

wat personen binnen Afghanistan die op een bepaalde manier diensten verleenden aan de voormalige overheid. Het is echter niet zo dat al deze personen op heden vervolgd worden. Het zijn voornamelijk de personen die rechtstreeks betrokken waren in de strijd tegen de taliban die interessante doelwitten waren en vormen voor de taliban. Dat de taliban zich werkelijk zouden bezighouden met het viseren van een, met alle respect, simpele bakker weet moeilijk te overtuigen. Het is namelijk niet zo dat de lokale politie hun brood nergens anders zouden vinden indien u het niet langer verkocht aan hen. Het mag bovendien vreemd heten en weinig aannemelijk dat uw broer F.(...) A.(...), die volgens uw verklaringen politiemans was (hetgeen sterk betwijfeld wordt door het CGVS, zie supra), in het licht van de door u geschetste context, wel in Afghanistan bleef, in tegenstelling tot u, en dat hij Afghanistan pas verliet na de machtsovername door de taliban, dus bijna 2 jaar na uw vertrek en nadat jullie beiden door de taliban bedreigd werden.

(...)

Uw verklaringen aangaande het gedrag dat u en uw vader gesteld zouden hebben is eveneens opmerkelijk. Zo mag het onder meer de nodige verbazing wekken dat uw vader de bedreigingen van de taliban aanvankelijk niet serieus nam en dat u hiermee akkoord ging (CGVS, p. 17). Nochtans kan er verwacht worden, indien de taliban u werkelijk bedreigden dat u wel degelijk bang zou zijn. De taliban zijn namelijk voor velen een beruchte en gevreesde groepering. Dat dit voor jullie blijkbaar niet zo was is, gelet op het gegeven dat u een Afghaan bent en hun reputatie dus maar al te goed kent, merkwaardig. Volledigheidshalve is het ook enigszins vreemd dat uw vader de bedreigingen aanvankelijk niet serieus nam maar vervolgens wel uw vertrek kon regelen op een paar uur tijd (CGVS, p. 16). Deze twee zaken zijn erg strijdig met elkaar.

Bovendien is het ook weinig logisch dat er onmiddellijk besloten werd om u weg te sturen uit Afghanistan. Zo sloegen de taliban er al niet in om u te benaderen op de bazaar van Kamalpoor, een plek waar nochtans geen checkposten waren in de regio, omdat u er veilig was (CGVS, p. 7, 18). Als de taliban u daar al niet konden benaderen dan kan er vanuit gegaan worden dat ze u zeker en vast ook niet zouden vinden in een stad als Kaboel die toen volledig in handen van de overheid was. Dat er plots, zonder twifelen, besloten werd dat u het land moest verlaten is bijgevolg weinig aannemelijk. Dit is namelijk een zeer drastische beslissing. Temeer u geweten dient te hebben dat u destijds ook ergens anders in Afghanistan veilig geweest zou zijn en als bakker vermoedelijk ook wel werk gevonden zou hebben.

Verder houdt het ook weinig steek dat u verklaarde geen contact meer te hebben met uw collega's nadat u hen de laatste keer zag (CGVS, p. 20). Er kan nochtans verwacht worden dat u de problemen die u kende zou bespreken met uw collega's. Dit zijn vermoedelijk personen met wie u een nauwe band had aangezien jullie dag in dag uit werkten met elkaar (CGVS, p. 9, 10). Zelfs indien jullie niet bevriend waren dan nog was het minste wat u kon doen hen inlichten over de situatie en ze waarschuwen dat ze misschien ook in gevaar waren. Dat u dit alles echter niet gedaan hebt valt weerom niet te rijmen met de door u geschetste situatie. Dit zet de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder op de helling.

Gelet op al het voorgaande kan er evenmin geloof gehecht worden aan de verklaring dat uw ex-collega Atallah, die de bakkerij overnam, gedood werd na uw vertrek door de taliban (CGVS, p. 19). De foto's die u neerlegt van hem zijn niet bij machte om deze conclusie om te buigen (CGVS, p. 4, Administratief dossier - Groene map, stuk 5). Er kan namelijk niet aangetoond worden dat het effectief uw vroegere collega Atallah is die op de foto staat. Tevens dient opgemerkt te worden dat de ene foto, degene met het bloed, van erg slechte kwaliteit is waardoor het weinig echt lijkt. Ook kunnen foto's makkelijk in scène gezet worden waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich al gering is.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wierp u op dat u in Afghanistan misschien aanzien zal worden als een spion voor België vanwege uw verblijf hier. U zegt dat dit komt omdat uw levensstijl en gedrag cultureel veranderd zijn. Om dit concreet te maken gaf u enkele voorbeelden. Zo draagt u uw kledij hier anders dan in Afghanistan, zo bidt u minder in België en u neemt hier slechts beperkt deel aan de ramadan. Omwille van voorgaande redenen zouden ze u doden in Afghanistan (CGVS, p. 22). Eerst en vooral dient over deze vrees die u inroept gesteld te worden dat het an sich al weinig ernstig te noemen is dat u deze vrees pas zo laat inroept tijdens uw asielprocedure. Er kan immers verwacht worden dat u hier eerder melding van zou maken tijdens uw asielprocedure, in casu quod non.

Verder dient u er op gewezen te worden dat het dragen van een bepaalde soort kledij geen fundamenteel recht vormt en dus niet zwaarwichtig genoeg is. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw kledijstijl en gedrag deel uitmaakt van of dermate fundamenteel

is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U bent namelijk opgegroeid in Afghanistan en u bent er pas vertrokken toen u ongeveer 23 jaar oud was. Daarenboven dient aangestipt te worden dat u wel nog degelijk praktiseert en er kan verwacht worden dat u dit weer meer zal doen in Afghanistan omdat dit er een onderdeel is van het dagdagelijkse leven. Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan bovendien niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6), iets wat an sich al niet klopt (zie supra betreffende Roemenië). Daarnaast dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37; CGVS, p. 20) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan,

evenmin maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer, zogezegd een lokale politieagent.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie te wijzigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, maar aangezien u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw naam en geboortedatum kan deze niet gelden als betrouwbaar identiteitsbewijs (zie supra). De taskara van uw vader staat volledig los van de door u beweerde vrees. De vergunning van de bakkerij ondersteunt uw verklaring dat u werkte als bakker in Afghanistan. Dit document is echter niet in staat om aan te tonen dat u daardoor problemen gekend zou hebben. De overige documenten werden al eerder in deze beslissing besproken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het verwijzen naar algemene informatie waaruit volgens verzoeker blijkt dat de taliban zich niet houden aan de aangekondigde amnestie en dat voormalige leden van de arbaki en de politie worden bedreigd, vervolgd en gedood; dat de oostelijke provincies van het land, met inbegrip van de provincie Kapisa, waarvan verzoeker afkomstig is nog meer getroffen worden door deze gewelddaden van de taliban; dat de situatie in Laghman die grenst aan de provincie Kapisa zorgwekkend is met bijna dagelijks meldingen van lichamen die aan bomen langs de wegen hangen, en dat de familieleden van voormalige politieagenten ook het doelwit zijn van de taliban en het bijgevolg behoren tot een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker schetst voorts de preciaire omstandigheden waarin hij naar eigen zeggen in Roemenië heeft geleefd en legt foto's neer waaruit blijkt dat hij in Roemenië in de natuur en onbewoonbare panden heeft geleefd alsook een medisch attest waaruit de lichamelijke nawerkingen van de mishandeling in Roemenië blijken. Verzoeker acht het gelet op die omstandigheden redelijk dat hij over zijn identiteit heeft gelogen en betwist dat hij dit deed omdat hij Roemenië niet als eindbestemming beschouwde.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde op het moment dat hem de vraag werd gesteld of hij in Roemenië dezelfde naam heeft opgegeven dat hij hierover niet zeker was om vervolgens aan te geven dat Roemenië niet zijn eindbestemming was en hij bijgevolg niet de correcte informatie gaf (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat hij *“van het begin al naar België wilde komen”* (Verklaring, vraag 31).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die het logisch vindt dat hij omwille van de moeilijke omstandigheden in Roemenië gelogen heeft, geen enkele valabele verklaring biedt voor het feit dat hij bij contact met de Roemeense instanties heeft gelogen inzake zijn identiteit. De Raad ziet niet in om welke reden dan ook verzoeker zijn werkelijke identiteit niet kenbaar wilde maken. Verzoeker wijt dit weliswaar aan de slechte omstandigheden waarin hij verkeerde, doch maakt nergens concreet op welke wijze dergelijke omstandigheden hem zouden verhinderd hebben zijn werkelijke identiteit kenbaar te maken.

De foto's die hij neerlegt bieden evenmin enige verklaring, gezien deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld, noch waar ze genomen werden en in welke omstandigheden. Ook bij lezing van het medisch attest waaruit volgens verzoeker de lichamelijke nawerkingen van de mishandeling in Roemenië blijken, kan niet zonder meer worden vastgesteld onder welke omstandigheden verzoeker de verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt, zoals ook duidelijk blijkt uit het medisch attest.

Waar hij de vaststelling dat hij initieel verklaarde in 1999 geboren te zijn en dit later liet aanpassen naar 1996 wijt aan een fout in de transcriptie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hij evenmin worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 21 april 2021 1999 als geboortedatum opgaf, alsook op 4 mei 2021 om dit dan te corrigeren naar 1996. Het argument dat er moet worden toegegeven dat er fouten sluipen in de bijlagen 26 en dat die bijlagen regelmatig worden gecorrigeerd is niet meer dan een abstracte blote bewering die dan ook niet bij machte is de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat zijn ouders geen ernstige persoonlijke problemen hebben ondervonden sinds hij het land heeft verlaten, maar dat ze toch regelmatig werden benaderd en lastiggevallen door de taliban.

Ook de Raad acht het niet geloofwaardig in het licht van de door verzoeker geschetste omstandigheden dat verzoekers familie geen ernstige, persoonlijke, problemen meer gekend hebben met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan. Het gegeven dat zijn ouders oud zijn doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat ook het volgende werd vastgesteld: *“Het mag tevens ook verbazen dat u pas naar het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe, toen u er letterlijk naar gevraagd werd door de Protection Officer, verklaarde dat de taliban nog steeds uw familie lastigvallen, het huis doorzoeken en vragen naar jullie (CGVS, p. 20). Dat u dit aanvankelijk niet spontaan opwierp en zelfs te verstaan gaf dat uw familie geen persoonlijke problemen kent met de taliban is geheel onlogisch (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan het gegeven dat de taliban uw familie, omwille van persoonlijke redenen, zouden lastigvallen. Deze en voorgaande vaststelling werpen een eerste smet op de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.”* Verzoeker biedt geen enkele valabele verklaring om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet goed begrepen werd door de tolk tijdens zijn onderhoud hierbij stellende dat zijn broer eerder lid was van de arbaki en nog niet van de Afghaanse lokale politie (ALP). De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens de gehele procedure nooit het woord arbaki heeft uitgesproken.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker reeds dat zijn broer voor de lokale politie werkte (Vragenlijst, vraag 3.5) , alsook tijdens het persoonlijk onderhoud nam hij meermaals de woorden “lokale politie” in de mond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 16, 17, 18, 19). Tijdens de beide interviews werd verzoeker bijgestaan door een verschillende tolk. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat de beide tolken de term arbaki niet correct zouden hebben vertaald, wanneer verzoeker dit op enig moment zou hebben uitgesproken. Op twee verschillende tijdstippen met twee verschillende tolken sprak verzoeker telkenmale over de lokale politie en niet over de arbaki die hij zelf als een regeringsgezinde militie die werkt met de politie omschrijft. Indien verzoeker daadwerkelijk altijd de term arbaki heeft gebruikt wanneer hij verwees naar de activiteiten van zijn broer toen hij nog in Afghanistan was, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat dit enigszins op enig moment in het administratief dossier zo zou zijn genoteerd, *quod non*.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift wil laten uitschijnen dat zijn broer voordat hij bij de lokale politie werkte, aangesloten was bij de arbaki, gaat hij lijnrecht in tegen de eigen verklaring dat zijn broer voorheen een landbouwer was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekers betoog in het verzoekschrift is dan ook niet meer dan een gekunstelde *post factum* verklaring teneinde zijn verklaringen en documenten met elkaar verenigbaar te laten uitschijnen.

Waar verzoeker ter staving van het relaas foto's neerlegt van zijn broer in dienst alsook de professionele bankkaart en waaruit zou moeten blijken dat hij bij de arbaki en de lokale politie heeft gewerkt, kan hij niet overtuigen. In weerwil van wat verzoeker tracht de laten uitschijnen kan op basis van de foto's en bankkaart niet zomaar blijken dat zijn broer bij de arbaki en lokale politie heeft gewerkt. Meer nog, op enkele foto's staat er op het uniform van de afgebeelde man het woord “ARMY” te lezen. Verzoeker heeft nooit gesteld dat zijn broer deel uitmaakte van het leger. Bovendien kan uit deze documenten niet blijken of de op de foto's afgebeelde man daadwerkelijk verzoekers broer is.

Waar verzoeker thans per aanvullende nota nog foto's neerlegt van zijn broer(s) stelt de Raad vast dat deze foto's eerder vaag zijn en dat niet zo maar kan worden gesteld dat de man die hierop staat afgebeeld dezelfde man is op de foto's neergelegd bij het verzoekschrift. De gelaatstreken zijn immers zeer verschillend.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie en de stelling dat hij gevaar loopt omwille van de activiteiten van zijn broer bij de arbaki en de lokale Afghaanse politie, de motivering van de bestreden

beslissing betwist waar werd gesteld *“Zo zijn er heel wat personen binnen Afghanistan die op een bepaalde manier diensten verleenden aan de voormalige overheid. Het is echter niet zo dat al deze personen op heden vervolgd worden.”* gaat hij voorbij aan het geheel van de bestreden beslissing. Zo maakt verzoeker zijn problemen bij de taliban niet aannemelijk, noch het gegeven dat zijn broer voor de lokale Afghaanse politie heeft gewerkt en zoals hierboven uitgewerkt evenmin bij de arbaki is geweest.

Uit de voormelde informatie blijkt overigens dat het voornamelijk de personen zijn die rechtstreeks betrokken waren in de strijd tegen de taliban die interessante doelwitten waren en vormen voor de taliban. Dat de taliban zich werkelijk zouden bezighouden met het viseren van een bakker weet niet te overtuigen. Het argument dat hij nauwkeurig en overtuigend was over de tegen hem geuite bedreigingen door de taliban doet hier geen afbreuk aan.

Indien verzoekers broer overigens daadwerkelijk politieman was, is het evenmin geloofwaardig dat deze in het licht van de door verzoeker geschetste context, wel in Afghanistan bleef, in tegenstelling tot verzoeker, en dat hij Afghanistan pas verliet na de machtsovername door de taliban.

In navolging van de verwerende partij acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vader de bedreigingen aanvankelijk niet serieus namen gelet op de algemeen gekende reputatie van de taliban in Afghanistan. Hiermee staat het gegeven dat zijn vader zijn vertrek in een paar uur kon regelen ook in schril contrast. Het betoog dat hij zijn vader moest gehoorzamen en dat zij pas inzag nadat de taliban hen thuis waren gekomen hoe ernstig de situatie was kan hier dan ook geen ander licht op werpen.

Waar verzoeker het voorts niet relevant acht waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zich mogelijks in een ander deel van het land had kunnen veiligstellen, omdat de taliban thans de macht over het gehele land hebben overgenomen, gaat hij voorbij aan het gegeven dat verzoekers vrees voor de taliban zich afspeelde voor de machtsovername door de taliban. Een dergelijk motief blijft dan ook relevant in de beoordeling naar de nood aan internationale bescherming.

De argumenten dat de bakkerij zijn eigen zaak was (of toch deze van zijn vader) en hij persoonlijk verantwoordelijk was, en dat de taliban de collega's nooit in hun bedreigingen hebben genoemd verschonen noch verklaren waarom verzoeker heeft nagelaten om hen in te lichten over de situatie en ze te waarschuwen dat zij ook in gevaar waren en dit gelet op de situationele context van Afghanistan. Het is in dit opzicht geheel niet aannemelijk dat verzoeker niet geloofde dat zijn collega's in gevaar zouden kunnen geweest zijn.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nog foto's voegt van Ataulah genomen op zijn begrafenis, van diens overlijdensakte en taskara en per aanvullende nota de vertaling van deze laatste stukken bijvoegt, toont hij nog steeds niet aan dat dit effectief verzoekers vroegere collega betreft die van hem de bakkerij overnam. Ook kunnen foto's makkelijk in scène gezet worden waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich gering is. Verzoeker kan hiermee ook niet aantonen wat de link is met deze persoon en op welke wijze dienst dood zou betekenen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Voor zover verzoeker nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift op uitgebreide wijze in op zijn risicoprofiel omwille van (toegeschreven) verwestering. In dit verband benadrukt hij dat hij Afghanistan in 2019 verliet en sinds april 2021 in België verblijft en dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland erg groot is op Afghaanse onderdanen. Verzoeker wijst erop dat de daden van vervolging in deze kunnen uitgaan van Anti-Government Elements (AGE's), doch ook vanuit de Afghaanse samenleving. Verzoeker merkt op dat terugkeerders uit Europa ook het risico lopen slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het westen. Bovendien is het risico op vervolging groter voor jonge mannen en in rurale gebieden en wordt het groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat verwesterde Afghanen zowel op grond

van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie, als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen een risico op vervolging lopen en dat het hierbij niet enkel gaat over personen die effectief deze overtuiging hebben, maar ook deze die gepercipieerd worden als verwesterd. Verzoeker merkt tevens op dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur ervoor zorgt dat jonge 'verwesterde' Afghanen door de Afghaanse gemeenschap en taliban gezien zullen worden als 'besmet' en als mislukking.

In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging

en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p.81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk*

departement binnen Kaboel. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesities” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afgaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu benadrukt verzoeker dat hij sinds april 2021 in België verblijft en vreest als verwesterd te worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Ook nu in huidig verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Met het summier betoog in het verzoekschrift maakt verzoeker die ongeveer 27 jaar oud is, die nog maar sinds april 2021 in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmeft*' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De stelling dat hij hier slechts beperkt deelneemt aan de Ramadan wijst hier evenmin op te meer hij nog wel degelijk zijn geloof praktiseert.

Het door verzoeker per aanvullende nota neergelegde arbeidscontract en "loonfiche" bevatten geen concrete gegevens die hierover anders doen denken. Uit het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van zijn verklaringen over zijn uiterlijk, gedrag en manier waarop hij zich uitdrukt, blijkt niet dat verzoeker thans de fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, waardoor verzoeker niet aantoonbaar dat hij zich niet kan aanpassen aan de thans geldende voorschriften in Afghanistan. Het gaat *in casu* niet om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten omdat zij met mislukking worden geassocieerd, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op

geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad nrs. 228 224 (30 oktober 2019), 245 004 (27 november 2020), 236 785 (11 juni 2020), 232 252 (5 februari 2020), 270 813 (31 maart 2022), dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afgaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetbepaling.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat zijn vader heel oud is, dat zijn moeder overleden is, dat zijn broer F. Afghanistan heeft verlaten en zijn twee andere broers voor het gezin zorgen door het voedsel te cultiveren dat zij nodig hebben om te overleven en momenteel in een precaire situatie leven, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker te dezen nog verwijst naar arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient opnieuw te worden hernomen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF